

да прѣмысля и всичко бѣше скърбно и печално. И между всичко бѣше и запираніето на сына му.

Тутакъ си поплеска рѣцѣ, споредъ старый обычай.

Единъ слуга ся прѣдстави.

— Попытай облѣкла ли ся е господжата!

Слугата ся поклони въ знакъ на повиновеніе и побърза да извърши заповѣдтъ.

— Да ся опитамъ, пошушня въ себе си г. Хрисодактиль.

Слугата ся върнѣ и каза:

— Господжата е облѣчена. — Кажѣте ѣ че ми трѣба нѣщо.

Подиръ малко г-жа Хрисодактилица, облѣчена въ скѣпѣ и пышнѣ кѣщнѣ дрехѣ, и подѣ присторнѣ ужъ небрежность и простотѣ крыѣщецѣ любоудливостъ и желаніе да ся гызди, влѣзе.

— Вы ли мя выкате? — Азъ вы повикахъ, господже!

— Имате да ми кажите нѣщо? — Има. — Важно ли е?

— Тѣй ми ся чини.

Г-жѣ Хрисодактилицѣ ѣ обзе едно неизяснимо беспокойствіе. Но подѣ присторно равнодушіе простодушно ужъ прикры беспокойствіето си.

— Слушамъ вы. — Господже, каза серіозно и понакъменъ г. Хрисодактиль. Дѣлгы и мѣчителны дни сѣмъ прѣкаралъ отъ какъ сѣ запрѣли сына ни Исандора, но у васъ не сѣмъ забѣлѣжилъ нито облачецѣ отъ загрыжваніе. Не щѣте ли да знайте нищичко и вы за сына си, господже, и да ся погрыжите за него като майка, както ся грыжѣ азъ като баща? — Да мя прощавате, господине. Вы знаете че отъ нѣкое врѣме на самъ поведеніето на дѣщеритѣ ни и особенно на Ерминіѣ е станѣло толкозѣ чудновато и нехелито, щото непрѣстаннѣтъ ми сѣ тѣхъ прѣспирни и за тѣхъ мѣлвенія твърдѣ малко врѣме ми оставятъ да помыслѣ и за